

Начало>Парични иски>Европейска заповед за плащане Европейска заповед за плащане

Гърция

1 Наличие на производство за издаване на заповед за плащане

Съществува възможност за издаване на заповед за плащане. Прилагат се разпоредбите на членове 623—634 от Гражданския процесуален кодекс, т.е. Президентски указ 503/1985, изменен и в сила.

1.1 Приложно поле на производството

Граждански и търговски дела: частноправни спорове, ако съгласно правото не попадат в компетентността на други съдилища (член 1 от Гражданския процесуален кодекс).

1.1.1 Какви видове вземания се допускат (напр. само парични вземания, само договорни вземания и т.н.)?

Парични вземания или вземания за обезпечения, а именно вземания във връзка с чекове, сметки, записи на заповеди, ако вземането и дължимата сума са потвърдени от публичен или частен документ и ако тези вземания са в евро или в друга чуждестранна валута (член 623 от Гражданския процесуален кодекс).

1.1.2 Съществува ли горна граница по отношение на стойността на иска?

Не, няма горна граница по отношение на стойността на иска.

1.1.3 Използването на производството факултативно ли е или е задължително?

Процедурата за заповед за плащане е факултативна, тъй като вискателят може винаги да предяви иск по общия ред, във връзка с който започва декларативно разглеждане на неговото вземане, след което се постановява решение по него, за разлика от процедурата за заповед за плащане, при която се издава заповед за плащане, която не е съдебно решение, а подлежащ на изпълнение инструмент (член 631 от ГПК).

1.1.4 Производството приложимо ли е, ако ответникът живее в друга държава членка или в трета държава?

Не, заповед за плащане не може да бъде издадена (и ако е издадена, е нищожна), ако трябва да бъде връчена на лице, което пребивава в чужбина или местоживеенето му е неизвестно, освен ако това лице не е посочило законен представител *ad litem* в Гърция (член 624 от Гражданския процесуален кодекс). Мястото на разглеждане е мястото, на което длъжникът се е установил физически (*corpore*) към момента на връчването.

1.2 Компетентен съд

Магистратът отговаря за парични вземания в размер до двадесет хиляди евро (20 000 EUR), а съдията от първоинстанционния съд отговаря за всички други парични вземания. Териториалната компетентност, а именно съдът с *териториална* компетентност се определя въз основа на общите разпоредби относно местната компетентност, а именно въз основа на разпоредбите на членове 22—41 от Гражданския процесуален кодекс. Така например, въз основа на тези разпоредби съдът (районният съд или първоинстанционният съд) по местоживеене на длъжника или по мястото на издаване на дълговия инструмент (напр. чек), или по мястото на приемане или плащане на мениелницата, може да е с *териториална* компетентност.

1.3 Изисквания за форма

Молбата се подава:

А) устно пред магистрата, като се подготвя съответният доклад (член 626, параграф 1 във връзка с член 215, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс), без да се изключва възможността за подаване на писмена молба, или

Б) задължително в писмена форма до съдията от първоинстанционния съд въз основа на писмено искане до деловодството на първоинстанционния съд, което трябва да съдържа:

съда, до който е подадена молбата (районен съд или първоинстанционен съд);

вида на правния инструмент, а именно „молба за заповед за плащане“;

името, фамилното име, бащиното име и местоживеенето на всички страни: вискателят и длъжникът, и/или техния законен представител, а ако те са юридически лица — тяхното търговско наименование и седалище;

предмета на правния инструмент, написан на гръцки език по ясен, точен, кратък и четлив начин, като ако той съдържа документи, написани на чужд език, напр. фактури на чужд език, трябва да се добави заверен превод;

датата и подписа на страната или нейния законен представител, или упълномощен представител, а когато е задължително присъствието на адвокат — подписа на адвоката;

адреса, и по-специално улицата и номера на жилището или офиса, или магазина на страната, завела иска, на нейния законен представител и на нейния упълномощен представител;

искане за заповед за плащане, и

иска и точната парична сума или обезпечение заедно с всички лихви, начислени върху исканото плащане (член 626, параграфи 1 и 2 във връзка с член 118 и член 119, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс).

1.3.1 Задължително ли е използването на стандартен формуляр? (Ако да, откъде може да се получи този формуляр?)

Не, използването на стандартен формуляр не е задължително.

1.3.2 Изисква ли се представителство от адвокат?

Да, ако молбата се подава до първоинстанционния съд и се отнася до вземания, чийто размер надхвърля двадесет хиляди евро (20 000 EUR), или районния съд за вземания, чийто размер е от дванадесет хиляди евро (12 000 EUR) до двадесет хиляди евро (20 000 EUR).

Ако молбата се подава до районния съд и се отнася до вземане, чийто размер надхвърля дванадесет хиляди евро (12 000 EUR), страната може да образува или да се защитава в съдебно производство, без да бъде представявана от упълномощен адвокат (член 94 от Гражданския процесуален кодекс).

1.3.3 Колко подробно трябва да се опишат основанията на иска?

В молбата за заповед за плащане трябва да се посочва поне накратко видът на правния акт, във връзка с който е дължимо вземането (=задължение), напр. вземания по договори за заем или договори за продажба, вземания по лизинг или неплатени чекове. По принцип видът на

договора или правният акт също представляват основания за плащане и трябва да се посочи конкретно моментът на тяхното възникване, например моментът, в който длъжникът би следвало да е платил претендираната сума, но не го е направил. Ето защо в молбата трябва да бъдат изброени представените документи, от които зависи видът и размерът на вземането съгласно тази молба.

1.3.4 Трябва ли да се представят писмени доказателства за спорното вземане? Ако да, какви документи са допустими като доказателство?

Наличието на иск за заповед за плащане може да се докаже само чрез документи, тъй като в рамките на тази процедура не могат да бъдат разпитвани свидетели. Тези документи се подават с молбата и се пазят в деловодството на съда до изтичане на срока за възражение, така че страната, срещу която е издадена заповедта за плащане — длъжникът по вземането, да бъде уведомена за тях. Като доказателство се приемат всички документи (частни и публични), които имат доказателствена сила съгласно членове 432—465 от Гражданския процесуален кодекс, включително ценни книжа (например чекове, менителници). Тези документи трябва да посочват недвусмислено правоспособността и дееспособността, както и да дават информация (пълно наименование) за вискателя — бенефициер, правоспособността и дееспособността, и информация за длъжника, както и причините и размера на вземането.

По-специално всеки документ, който не е публичен и който съгласно член 443 от Гражданския процесуален кодекс, за да има доказателствена сила, трябва да бъде подписан собственооръчно от автора, се счита за частен документ, и всяко лице, което поема задължения, произтичащи от документа, се счита за автор на документа.

Всеки документ, който е изготвен в подходяща форма от държавен служител или от лице, което извършва обществени услуги, се счита за публичен документ (например нотариално заверен документ).

1.4 Отхвърляне на молбата

Молбата се отхвърля:

А) ако не са спазени законите изисквания за издаване на заповед за плащане, така че вземането или неговият размер, или длъжникът или бенефициерът не са непосредствено и недвусмислено доказани от придружаващите документи, или

Б) заявителят не предостави поисканите от съдията обяснения или откаже да изпълни препоръките за попълване или поправка на молбата си или за удостоверяване на автентичността на подписите върху който и да било предоставен частен документ (член 628 и член 627 от Гражданския процесуален кодекс). Тъй като компетентният съдия може да поиска от заявителя допълнителни данни, документи и поправки, в случай че последният не ги представи, молбата се отхвърля на това основание.

Отхвърлянето се посочва в края на молбата, а основанието за отхвърляне се излага накратко. Това означава, че компетентният съдия не постановява решение, следователно известието относно отхвърлянето не може да бъде обжалвано. Разбира се, заявителят — вискател все пак може да предяви иск, , отнасящ се до неговото вземане (вж. по-горе, 1.1.3), по общия ред или да подаде нова молба за заповед за плащане (член 628, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс).

1.5 Обжалване

Ако молбата за заповед за плащане е отхвърлена, тя не може да бъде обжалвана.

1.6 Възражение

Ако молбата за заповед за плащане е приета и е издадена заповед за плащане, длъжникът срещу когото е издадена, може да подаде възражение срещу нея в срок от петнадесет (15) работни дни от датата на връчване на заповедта за плащане (член 632, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс). Възражението може да бъде подадено и преди връчването на заповедта.

Съдът, който е с *териториална* и *материална* компетентност, е съдът, районният съд или първоинстанционният съд, който е издал заповедта за плащане.

Възражението се разглежда (член 632, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс) в съответствие с комбинираните разпоредби на член 643, член 649 и член 650 от Гражданския процесуален кодекс, които попадат в рамките на специална процедура за дългови инструменти и спорове, свързани с наемни отношения, във връзка с разпоредбите относно обичайните производства, които не противоречат на разпоредбите на посочените по-горе специални процедури (член 591, параграф 1, буква а) от Гражданския процесуален кодекс).

Възражението, чието връчване трябва да бъде извършено в рамките на горепосочения срок от петнадесет (15) работни дни и което в противен случай е недопустимо, трябва да бъде връчено или на адвокатата, който е подписал молбата за заповед за плащане, или на адреса на лицето, срещу което е издадена заповедта за плащане и което е посочено в заповедта, освен ако не е настъпила някаква промяна в адреса, за която се уведомява чрез правен инструмент (член 632, параграф 1, буква б) от Гражданския процесуален кодекс).

1.7 Последници от възражението

Подаването на възражение не спира изпълнението на заповедта за плащане, която е пряко изпълнително основание (член 631 от Гражданския процесуален кодекс). Съдът, който е издал заповедта за плащане обаче, като използва процедурата за временни мерки, предвидена в член 686 от Гражданския процесуален кодекс, и след като е подадена молба от страната, срещу която е издадена заповедта за плащане, може да разпореди спиране — със или без гаранция, или условно — докато не бъде постановено окончателно решение по възражението, което трябва да е подадено. Условието за приемане на молбата за спиране на изпълнението на заповедта за плащане са следните: а) своевременно подаване на възражението и б) предположение относно успеха на поне едно от основанията за възражението.

Съдебното решение, с което се разпоредва спирането, лишава молбата от изпълняемия ѝ характер и отслабва нейната изпълняемост като инструмент.

1.8 Последници от липсата на възражение

Ако дадено възражение не е подадено своевременно (в петнадесетдневен срок от връчването на заповедта за плащане), страната, в чиято полза е издадена заповедта за плащане, може отново да връчи заповедта на длъжника, който има втора възможност да подаде възражение. Това означава, че последният може да подаде възражение в срок от десет работни дни от датата на повторното връчване. В този случай не се разпореджда посоченото по-горе спиране (вж. бележка 1.7).

Ако този срок от десет дни също бъде удължен, заповедта за плащане придобива силата на *res judicata*, което означава, че не само заповедта за плащане, но и вземането са напълно валидни въз основа на историческо и правно основание, посочено в заповедта за плащане.

Res judicata на заповедта за плащане, срещу което не е подадено своевременно възражение, може да се отмени само с помощта на извънредно средство за правна защита за възобновяване на делото. Това може да бъде осъществено въз основа на много ограничени, основно формални основания (член 633, параграф 2 и член 544 от Гражданския процесуален кодекс) и в срока, предвиден в член 544, параграфи 3 и 4 от Гражданския процесуален кодекс, пред съда, който е издал заповедта за плащане.

1.8.1 Какво трябва да се направи, за да се получи подлежащо на изпълнение решение?

Заповедта за плащане е инструмент, който подлежи на изпълнение от датата на издаване (член 631 от Гражданския процесуален кодекс). Поради това не са необходими други действия, за да стане изпълняема, и следователно ако не бъде разпоредено спиране на изпълнението, изпълнителното производство се образува, накратко, както следва:

Заповедта за изпълнение се добавя към оригиналната заповед за плащане, а именно към началото на текста на заповедта за плащане се добавя изразът „В името на гръцкия народ“, а изразът „На всеки съдебен изпълнител се разпорежда да приведе това решение в изпълнение и т.н.“ се добавя в края, издава се официален препис (изпълнителен лист) на заповедта и впоследствие на длъжника се връчва заповед (покана) за плащане на сумата по заповедта за плащане.

Ако обаче заповедта за плащане не бъде връчена в рамките на два (2) месеца от нейното издаване, тя престава на бъде в сила (член 630 А от Гражданския процесуален кодекс).

1.8.2 Това решение окончателно ли е или ответникът все още може да го обжалва?

Съдебното решение относно възражението не е окончателно, а подлежи на всички права за обжалване.

Последна актуализация: 27/07/2018

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.